

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem, se sídlem L. Poděšť 1883, 708 00 Ostrava - Poruba, proti **žalovanému: Okresnímu soudu v Mostě**, se sídlem Moskevská 2, 434 74 Most, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

### t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 1.000,- Kč. Částka 1.000,- Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.456,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informace, jakož aby i žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Předmětem žádosti žalobce bylo poskytnutí rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 3.9.2013, č.j. 1 T 81/2011-247. Tento rozsudek byl sice již žalobci k jeho žádosti žalovaným v anonymizované podobě poskytnut, nicméně žalobce měl za to, že předmětný rozsudek byl ze strany žalovaného příliš a nezákonně anonymizován. Z tohoto důvodu se žalobce domníval, že mu byla poskytnuta toliko částečná informace, aniž by však současně bylo žalovaným rozhodnuto o zbývajících částech jeho žádosti. S ohledem na tuto skutečnost se tedy žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost rozhodnout o jeho žádosti.

Žalovaný v přípisu ze dne 17.7.2014, sp. zn. 0 Spr 76/2014, zdejšímu soudu sdělil, že žalobce (formálně vzato) oprávněně namítá, že anonymizace předmětného rozsudku byla provedena nad rámec stanovených instrukcí a zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dále uvedl, že je nesporné, že by mělo být rozhodnuto o neposkytnutí části požadovaných informací, ačkoliv tato formálně daná povinnost není dle žalovaného v praxi běžně používána. Žalovaný proto, aby dostal svým zákonným povinnostem, dodatečně rozhodl o odmítnutí poskytnutí informací.

Rozhodnutí ze dne 17.7.2014, sp. zn. Spr. 76/2014, jakož i rozsudek nově anonymizovaný v souladu s platnou právní úpravou, byly následně žalovaným odeslány žalobci.

Podáním ze dne 1.9.2014, které bylo soudu prostřednictvím datové schránky doručeno dne 4.9.2014, žalobce v návaznosti na shora zmíněný přípis soudu vzal výslovně tuto žalobu v celém rozsahu zpět. Žalobce tento procesní návrh odůvodnil skutečností, že po podání žaloby mu byl doručen nejen předmětný rozsudek, ale i rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací, pročez tedy z důvodu pozdějších chování žalovaného odpadl důvod vedení tohoto soudního sporu. K tomuto žalobce doplnil, že postupem žalovaného byl uspokojen. Z této skutečnosti žalobce zároveň vyvozuje právo na náhradu nákladů právního zastoupení, neboť dle něho byla žaloba podána důvodně, jelikož žalovaný byl v řízení o jeho žádosti o poskytnutí informace dlouhodobě nečinný.

Žalobce vyčíslil požadovanou náhradu nákladů řízení na 2000,- Kč ve výši soudního poplatku, odměnu právního zástupce za pět úkonů právní služby ve výši 3100,- Kč za jeden úkon a s tím souvisejících pět režijních paušálů po 300,- Kč, a to za úkony převzetí a příprava zastoupení, žaloba, vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím věci bez jednání, další porada s klientem přesahující jednu hodinu a zpětvzetí žaloby. Dále vyúčtoval cestovní náhradu za jízdu právního zástupce k poradě se žalobcem v Mariánských Lázních ve výši 7 258,30 Kč, a náhradu za promeškaný čas ve výši 2 262,- Kč, včetně DPH v celkové výši 30 490,- Kč. Dále žalobce požadoval přiznat nevrácenou část soudního poplatku ve výši 1 000,- Kč z důvodu zpětvzetí žaloby. Celková požadovaná náhrada nákladů řízení tak činila 31 490,30 Kč.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce tímto podáním vzal výslovně žalobu zpět, přičemž o obsahu tohoto právního jednání nejsou žádné pochybnosti, soud podle ustanovení § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), řízení o této žalobě výrokem ad I) zastavil.

Jelikož řízení skončilo jeho zastavením před prvním jednáním, soud podle ustanovení § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění po 1.9.2011, rozhodl výrokem ad II) o vrácení soudního poplatku, jenž byl soudu uhrazen při podání žaloby ve výši 2.000,- Kč, toliko ve výši 1.000,- Kč, když podle citovaného ustanovení mj. platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20%, nejméně však o 1.000,- Kč, pokud bylo řízení zastaveno před prvním jednáním. V souladu s tímto ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že snížený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Výrok ad III) o přiznání práva na náhradu nákladů řízení žalobci má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 a 3 věty druhé s.ř.s., podle kterého platí, že pokud bylo řízení zastaveno pro uspokojení žalobce, má žalobce proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. V tomto konkrétním případě je však rovněž nezbytné výslovně zmínit i ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., jež obsahuje korektiv odst. 3 téhož ustanovení, který spočívá v tom, že účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, avšak musí se jednat o důvodně vynaložené náklady.

V dané věci žalobce na nákladech řízení mj. uplatnil náklady na vyhotovení podání ze dne 28.8.2014, v němž vyjádřil nesouhlas s tím, aby soud o věci rozhodl bez nařízení jednání a s tím související náhradu hotových výdajů. Žalobce dále uplatnil nárok na cestovní náhrady právního zástupce za jízdu osobním motorovým vozidlem tovární značky BMW model X6 se

státní poznávací značkou „X“ z Ostravy do Mariánských Lázní a zpět dne 1.9.2014, kde se uskutečnila v pořadí druhá porada žalobce a jeho právního zástupce. Žalobce totiž v době této porady pobýval na v Mariánských Lázních na komplexně léčebně rehabilitačním pobytu. V souvislosti s touto poradou byla taktéž uplatněna náhrada za čas strávený cestou právního zástupce žalobce do místa porady v Mariánských Lázních a zpět do Ostravy.

V návaznosti na tyto uplatněné náklady považuje za vhodné nejprve poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 24.2.2004, sp. z. I. ÚS 654/03, kde bylo uvedeno, že o povinnosti účastníka řízení nahradit náklady řízení před soudem účastníkovi, který měl ve věci, byť jen částečný, úspěch, nerozhoduje soud na základě návrhu účastníka, jímž své náklady vyčíslí, nýbrž ex officio po přihlédnutí ke všem okolnostem konkrétního případu. S tímto názorem plně koresponduje i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 28.2.2013, č.j. 9 Afs 18/2012-34), v němž bylo v tomto směru rovněž uvedeno, že účastníku řízení, který měl ve věci úspěch lze přiznat náhradu nákladů, které důvodně vynaložil. V tomto rozsudku bylo též zmíněno, že soud ve správním soudnictví není při posuzování výše důvodně vynaložených nákladů řízení nijak omezen návrhem účastníka či jeho zástupcem, neboť tento slouží pouze jako poklad pro konečný závěr soudu.

Soud dále pokládá za příléhavé poukázat i na nález Ústavního soudu ze dne 25.7.2012, sp. zn. I. ÚS 988/12, jenž se sice primárně týká ustanovení § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), nicméně závěry uvedené v tomto nálezu lze bezesporu vztáhnout i na souzenou věc. Ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. sice oproti ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kde je kladen důraz na důvodnost vynaložených nákladů, hovoří o náhradě nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva, pročez tedy oba procesní řády užívají rozdílné termíny, avšak jejich význam je shodný. Ve zmíněném nálezu Ústavního soudu bylo judikováno, že: „... **za účelně vynaložené náklady** ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. považovat toliko takové náklady, které **musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu**. Náklady spojené se zastoupením advokátem tomuto vymezení zpravidla budou odpovídat. Tomuto pravidlu však nelze přisuzovat absolutní, bezvýjimečnou povahu; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu.“ Ústavní soud tento názor dále rozvedl v nálezu ze dne 2.10.2013, sp. zn. II. ÚS 736/12, kde uvedl, že: „Strana, která ve sporu podlehla, tedy **nehradí úspěšné procesní straně veškeré její náklady, ale jediné takové náklady, jež lze považovat za potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva**. Důraz na účelnost nákladů, které se mají hradit, je zcela opodstatněný a pro procesní právo typický.“ Obdobně již dříve judikoval i Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec v usnesení ze dne 27.2.2009, č.j. 59 Ca 12/2009-24, z něhož vyplývá, že v případě, kdy soud rozhoduje o náhradě nákladů řízení dle ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá s.ř.s., jelikož došlo k uspokojení žalobce v důsledku pozdějšího chování žalovaného, soud uloží žalovanému povinnost uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení jen takové náklady, které byly žalobcem vynaloženy důvodně.

Podání žalobce ze dne 28.9.2014, v němž soudu pouze sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, a že netrvá na rychlém nařízení jednání s ohledem na jeho několikátý denní pobyt v Mariánských Lázních, nelze dle soudu vyhodnotit jako úkon právní služby, za nějž by žalobci příslušela náhrada nákladů řízení. Vyjádření souhlasu, resp. nesouhlasu, s rozhodnutím bez nařízení jednání ve věci totiž v soudní praxi

nepředstavuje takový úkon právní služby, za který by soud přiznával náhradu nákladů řízení (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.7.2014, č.j. 11A 70/2011-54, kde žalobci, ačkoliv měl ve věci plný úspěch, když před tím vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, nebyla náhradu nákladů řízení za tento konkrétní úkon právní služby přiznána). Jedná se totiž o natolik prostý a jednoduchý úkon právní služby, že by bylo v zcela rozporu s vymezením účelu a smyslu správního práva procesního, aby za tento úkon byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení. V opačném případě by jinak mohla nastat situace, a zvláště v tomto konkrétním případě žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu, že předmětné soudní řízení se vedlo nikoliv kvůli věci samé, ale kvůli částce, jež může být soudem následně přiznána na náhradu nákladů řízení. Z těchto důvodů tak soud uplatněný nárok na přiznání náhrady nákladů řízení za sepis podání ze dne 28.8.2014 a s tím související paušální náhradu neshledal důvodnými.

Pro úplnost soud směrem k žalobci doplňuje, že v předchozí věci, kdy se žalobce také domáhal poskytnutí rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 3.9.2013, č.j. 1 T 81/2011-247, jež byla u tohoto soudu vedena pod sp. zn. 15A 194/2013, byla žalobci soudem přiznána odměna i za úkon právní služby, v němž byl vyjádřen nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Rozdíl oproti nyní projednávanému případu však spočívá v okolnosti, že předmětné podání, v němž byl vyjádřen tento nesouhlas, současně obsahovalo i repliku žalobce k vyjádření žalovaného, což byla stěžejní část tohoto podání. Z tohoto důvodu proto soud následně žalobci přiznal náhradu nákladů za sepis této repliky.

Pokud se týká náhrady za cestovní výdaje a za ztrátu za promeškaný čas, soud předeseílá, že tyto náklady nepokládá za účelně vynaložené. V daném případě totiž nebylo žádného racionálního důvodu, jakož zde ani nebyla žádná bezprostřední (urgentního) okolnost, jež by dostatečně hodnověrně odůvodňovala skutečnost, na jejímž základě musel právní zástupce žalobce dne 1.9.2014 cestovat z Ostravy, tj. z místa výkonu advokacie, kvůli poradě s žalobcem do více než 500 km vzdálených Mariánských Lázní. Žalobce pobýval v lázních pouze od 18.8.2014 do 8.9.2014 a ve svém podání ze dne 28.8.2014 výslovně uvedl, že netrvá na rychlém nařízení věci. Žalobce si tak byl vědom toho, že ve věci nejsou urgentní důvody pro rychlý postup. Soud má za to, že za situace, když již byly žalobci ze strany žalovaného poskytnuty požadované informace, tj. správně anonymizovaný rozsudek, jakož i rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, jímž bylo rozhodnuto o zbývajících částech žádosti žalobce, nebylo nezbytně nutné cestovat tam a zpět přes téměř celé území České republiky. Dle soudu plně postačovalo, pokud by porada byla odložena pouze o jeden týden, tj. aby se vyčkalo návratu žalobce z léčebného pobytu v Mariánských Lázních zpět do místa jeho bydliště. Pokud by se snad žalobce domníval, že i poté, co již bylo zcela vyhověno jeho žádosti o informace, čímž ostatně i dle vyjádření žalobce ze dne 4.9.2014 odpadl důvod pro vedení tohoto soudního sporu, situace nesnese odkladu a je třeba se poradit o dalším procesním postupu, tak soud poukazuje na to, že v současné době moderních technologií bezesporu mohli využít jakýkoliv jiný běžný prostředek komunikace na dálku (telefon, e-mail atd.), jehož prostřednictvím mohl být stanoven stanovit další procesní postup.

S ohledem na predestinované skutečnosti lze tedy uzavřít, že náklady na cestovní výdaje nelze v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. považovat za důvodně vynaložené náklady. Z tohoto důvodu současně nelze žalobci, ani přiznat náhradu za promeškaný čas, neboť tento náklad je odvislý od přiznaných cestovních nákladů.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti proto soud dle ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá s.ř.s. za použití ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení náhradu nákladů řízení ve výši 17.456,- Kč, která se skládá z částky 1.000,- Kč odpovídající nevrácené části uhrazeného soudního poplatku; z částky 13.600,- Kč za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7 ve spojení s ustanovením § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013 (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), další porada s klientem přesahující jednu hodinu – § 11 odst. 1 písm. c), písemné podání (zpětvzetí žaloby) - § 11 odst. 1 písm. d); dále z částky 1.200,- Kč za čtyři režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1 a odst. 3 advokátního tarifu, a to vše zvýšené o daň z přidané hodnoty ve výši 21%, vyjma nevrácené části soudního poplatku, představující částku ve výši 2.856,- Kč.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Ústí nad Labem dne 1. října 2014

**JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Iva Tovarová